

Tamara McKinley

De erfgenamen van het land

 DE KERN

Proloog: Hechte banden

Moonrakers Farm, New South Wales, 1835

Nell Penhalligan keek haar kleindochter in de ogen en probeerde een streng gezicht te zetten maar dat lukte natuurlijk niet. Ruby was een schat van een kind en haar naam was goed gekozen, want haar rode haren vlamden als robijn en haar temperament was al even vurig. Ze was net zo nieuwsgierig en bazig als haar moeder Amy op haar vijfde was geweest, en het was een hele opgave om niet te glimlachen om haar ernstige, taxerende blik. ‘Het is niet netjes om naar mensen te staren,’ zei ze op een milde toon.

‘Bent u nu erg oud, oma?’ Ze hield haar hoofd schuin en had een peilende blik in haar blauwe ogen.

Nell zette haar omvangrijke borst op. ‘Ik ben zeventig,’ zei ze trots.

‘Dat is nog niks,’ mengde Alice Quince zich in het gesprek. ‘Ik ben vierenzeventig.’

Nell keek naar de kleine vrouw naast haar. ‘Maar ik ben gezonder dan jij,’ kaatste ze de bal terug, ‘en ik werk nog iedere dag.’

‘O ja?’ Alice duwde een losgeraakte lok van haar grijze haar onder haar mutsje. ‘Een beetje wassen en strijken noem ik geen werk,’ zei ze geringschattend. ‘Ik help nog steeds met het scheren van de schapen.’

‘Je loopt de mannen in de weg, zul je bedoelen,’ zei Nell.

Het kind luisterde aandachtig. ‘Waarom maak je ruzie met tante Alice, oma?’

‘Omdat ze onzin uitkraamt,’ briepte Nell. Ze trok de omslagdoek wat strakker om haar mollige schouders. De zon stond hoog aan de hemel, maar ze had het toch koud. Ze had haar wollen shawl mee moeten nemen, maar was niet van plan erom te vragen. Alice zou meteen zeggen dat ze geen weerstand had.

‘En dat doe jij niet?’ Alice snoof minachtend. ‘Je vertelt dat kind allerlei onzin – dingen die ze nog helemaal niet kan bevatten.’

Nell knipoogde naar Ruby, die haar met een stralende glimlach aankeek. ‘Ruby en ik begrijpen elkaar heel goed,’ antwoordde ze. ‘Ze kan beter de verhalen van mij horen dan de verwrongen versies van volslagen vreemden.’

‘Het lijkt mij anders nergens voor nodig haar iets over je misdadige verleden te vertellen,’ zei Alice, en ze trok haar knokige schouders afkeurend strak. ‘Vooral gezien de reden waarom je hierheen bent gestuurd.’ Haar indringende blik sprak boekdelen.

Aan Nells Londense bestaan als prostituee was een einde gekomen op de dag dat ze hier was aangekomen. ‘Je weet best dat ik haar daarover niks vertel,’ beet ze Alice toe.

Ruby klom op Nells brede schoot en nestelde zich tegen haar aan. ‘Ik vind de verhalen van oma juist leuk.’ Ze keek op naar Nell. ‘Vertel nog eens hoe tante Alice bijna door een dingo werd opgegeten en hoe u hem toen hebt doodgeschoten. Dat is een heel eng verhaal.’

Alice sloeg met een vinnig gebaar haar waaier open. ‘Dat verhaal kan ik beter vertellen,’ mompelde ze. ‘Per slot van rekening had die dingo het op *mij* voorzien.’

‘Ja, maar je zou hier nu niet zitten als ik niet zo goed kon schieten,’ gaf Nell haar lik op stuk. ‘Is het trouwens niet tijd voor je middagdutje?’

Alice kneep haar bruine ogen iets toe. ‘Niet *iedereen* verslaapt de halve dag,’ pareerde ze. Ze hees zich uit haar stoel en schikte haar ruisende rokken die blauwzwart glansden in het zonlicht. ‘Ik, bijvoorbeeld, ga niet de hele dag zitten niksen. Je dochter Sarah heeft vast hulp nodig.’

Nell keek haar vriendin na toen die over het erf hobbelde en behoedzaam het trapje naar de veranda van het grote huis beklom. Ze werden allebei broos, al zouden ze dat nooit toegeven. Ondanks hun eindeloze gekibbel waren ze gedurende hun jarenlange weduwschap zo op elkaar gesteld geraakt dat ze nu net zusters waren. Ze vertrok haar gezicht toen het kind op haar schoot bewoog. Ze had last van haar gewrichten en zelfs het geringe gewicht van Ruby bezorgde haar pijn. ‘Geef me een verjaardagszoen, Rubes, en ga je moeder helpen.’

‘Maar u zou me een verhaal vertellen,’ pruilde het meisje.

‘Straks,’ beloofde ze.

‘Ik vind u heel erg lief, oma, en tante Alice ook. Doe alstublieft niet boos tegen haar, want ze is al heel erg oud en Bindi zegt dat hij kan horen dat de geesten voor haar zingen.’ Het meisje fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik hoor ze niet zingen. U wel, oma?’

Nell huiverde toen Ruby haar armpjes om haar nek sloeg en haar een dikke zoen gaf. Ze nam zich voor een hartig woordje met Bindi te spreken. Hoe waagde de Aboriginal het zo’n klein kind allerlei bijgeloof aan te praten! ‘Lieve schat van me,’ zei ze teder, ‘de enige die je vandaag zult horen zingen, ben ik, als ik straks de taart aansnijdt.’ Nell drukte haar tegen zich aan, zich lavend aan de levenslust van het kind waar ze zo veel van hield. ‘Ga nu maar gauw,’ zei ze afwezig.

Ze keek haar na toen ze weg holde, met fladderende strikken in haar glanzende rode haar, haar blote voetjes huppelend door het gras. Het avontuur van het leven moest voor Ruby nog beginnen en Nell voelde een steek van droefenis om haar eigen verloren jeugd. Waar was de tijd gebleven? Hoe waren de jaren zo snel verstreken? Het enige wat ze overhad waren flitsen van herinneringen aan een leven dat was geleefd door een Nell die nog maar weinig gemeen had met de oude vrouw die zo’n medelijden met zichzelf had.

Boos op zichzelf dat ze haar gedachten zo liet verwaaien en vastbesloten de dag niet te laten bederven door Bindi’s bijgeloof, schikte ze een kussen in haar rug en keek naar de drukte onder de bomen, waar tafels werden gedekt terwijl de kinderen van de inboorlingen er met zuurstokken bij vandaan werden gelokt.

Bindi zat met de andere Aboriginalmannen gehurkt op de oever van de rivier en hun vrouwen kwetterden als kaketoets terwijl ze langzaam door het water liepen, op zoek naar de rivierkreeften die ze *yab-bys* noemden. Het jongetje dat haar echtgenoot, Billy, met de laatste heldhaftige daad van zijn leven had gered, was nu een man – een man met grijs in zijn haar. Ze slaakte een zucht terwijl ze om zich heen keek.

De bleke stammen van de gombomen hingen schuin boven de gele oevers en de vinken die ertussen heen en weer vlogen lieten de bladeren trillen. Het was een prachtige dag. Boven hen strekte zich een wolkeloze hemel uit waarvan het blauw werd gebleekt door de hitte die boven de horizon trilde, in de verte hoorde ze het gekakel van een lachvogel en de droeve roep van een kraai. Het tafereel beeldde de essentie uit van dit oude land dat ze nu haar thuis noemde. Ze kende

het door en door en wist hoe bedrieglijk het was, wist dat onder de serene rust een wreedheid lag die haar en Alice soms tot de rand van de wanhoop had gebracht. En toch was ze content, nu ze naar haar kinderen en kleinkinderen zat te kijken, want ze had aan de beproevingen die het temmen van dit oerland met zich mee had gebracht, veel goeds overgehouden, ook al had ze daarvoor een hoge prijs moeten betalen.

Haar zoon Walter zou meer op zijn vader hebben geleken als hij niet dat roodbruine haar had gehad, maar er ging evengoed iets door haar heen toen ze de soepele kracht in het gespierde lichaam van haar zoon zag en hetzelfde begin van grijs aan zijn slapen dat Billy had gehad. Ondanks de uiterlijke gelijkenissen bezat Walter echter niet de nonchalante kijk op het leven die zijn vader had gehad en vatte hij alles veel te serieus op. Ook had hij nog steeds driftbuien en alhoewel die steeds minder frequent waren naarmate hij ouder werd, wist iedereen dat je beter bij hem uit de buurt kon blijven als hij zo'n bui had. Hij was nu alweer vier jaar weduwnaar, bestuurde Moonrakers met ferme hand en leek niet van plan een nieuwe vrouw te zoeken.

Walters vier zonen holden over het erf en liepen iedereen in de weg. Nell glimlachte toen ze zag hoe hun nichtje Ruby met haar handjes in haar zij tegen hen uitviel. Die jongens waren zo rusteloos als veulens. Het was maar goed dat hun vader ervoor zorgde dat ze al die energie in het werk op de boerderij kwijt konden en geen tijd hadden voor ondeugende streken.

Haar blik bleef rusten op het grote huis. Er was niet veel veranderd aan Moonrakers. Toen ze na Walters huwelijk bij Alice was ingetrokken in het huisje dat Jack bij de oever van de rivier had gebouwd, was het grote huis het hart van het bedrijf gebleven. Het was gebouwd op palen om het te beschermen tegen overstromingen en termieten en er waren door de jaren heen kamers aangebouwd om Walters groeiende gezin de ruimte te geven die het nodig had. Aan de voorzijde was een brede veranda met horren en luiken om de vliegen buiten te houden. Klimrozen groeiden tegen de palen en spreidden zich uit over het dak. De oude peperboom was een beetje kromgetrokken, maar de takken en het lover boden veel schaduw.

De scheerschuur was nog altijd even stevig en ondanks het feit dat een deel van de stallen was herbouwd en er schaapskooien waren toegevoegd, was het bedrijf in wezen hetzelfde gebleven. Terwijl ze

daar zat, een eiland van stilte te midden van de chaos, kon Nell het verleden zien terwijl het heden zich ontvouwde. In de eerste jaren hadden ze veel ontberingen gekend terwijl ze hard hadden gewerkt om het land te ontginnen, een huis te bouwen, gewassen te kweken en schapen te fokken, maar Billy en zij waren er, net als Alice en haar man Jack, altijd in blijven geloven dat ze ooit de mooiste boerderij van New South Wales zouden hebben. Zoals altijd werd ze verdrietig toen ze terugdacht aan de bosbrand die het leven van Billy en Jack had geëist, en de grote overstroming die was gevolgd door langdurige droogte. Alice en zij hadden dat allemaal overleefd en toen ze na de dood van de mannen bij elkaar de steun en troost vonden die ze nodig hadden, hadden ze ook hun aanvankelijke vijandigheid begraven.

Ze dwong zichzelf aan aangename dingen te denken. Haar blik bleef rusten op Niall en een glimlach verscheen op haar gezicht. Het was alweer vele jaren geleden dat de jonge Ier haar dochter Amy het hof was komen maken. Wat was hij stuntelig en verlegen geweest in zijn verstellde kleren en versleten schoenen; een jonge jongen met in zijn ogen de ervaringen van een gekwelde man na de vele jaren die hij als kind in gevangenschap had doorgebracht. Wat een verschil tussen de jongen van toen en de succesvolle man van nu die met zijn zwager Walter stond te praten, terwijl hun kinderen om hen heen holden. Hij en Amy hadden door de jaren heen vreugde en droefenis gekend, maar hadden zich dankzij hun liefde en door hard te werken overal doorheen geslagen en woonden nu in het mooie huis dat Niall onlangs achter zijn nieuwe smidse in Parramatta had gebouwd. Niall had bewezen dat de menselijke geest niet kon worden vernietigd, ongeacht hoe die werd gepijnigd.

Haar ogen volgden het gedartel van haar kleinkinderen. Het waren er in totaal tien, en dat was heel wat. Dankzij hen was de toekomst van Nialls smidse en Walters Moonrakers gewaarborgd en kwam de oude boerderij opnieuw tot leven. Ze keek naar Ruby, de jongste van de zes kinderen van Amy die in leven waren gebleven. Ze wist dat ze haar niet mocht voortrekken, maar het meisje had iets wat haar hart verwarmde. Misschien omdat ze zo van de verhalen hield die Nell en Alice haar vertelden, of omdat ze zo blij was dat ze altijd tijd voor haar hadden als haar ouders het druk hadden. Hoe het ook zij, het kind was voor Nell en Alice een bron van eindeloze vreugde.

‘Alles in orde, mam?’

Nell schrok op uit haar gedachten en keek naar Sarah. ‘Ja hoor. Ik zit gewoon stilletjes te genieten,’ antwoordde ze. ‘Alleen wou ik dat ik net zo veel energie had als de kinderen.’ Ze zag de droefenis in de ogen van haar jongste dochter toen die naar de kinderen keek die op het erf heen en weer renden en had begrip voor haar verdriet, want Sarah was nooit getrouwd. Sinds de vrouw van haar tweelingbroer was overleden, zorgde ze voor hem en zijn zonen, en nu ze al tweeënveertig was, zou ze waarschijnlijk zelf nooit kinderen krijgen. ‘Waar is Alice?’

Sarah wreef met haar handen over haar schort en kneep haar blauwe ogen tot spleetjes tegen de zon. ‘Die zit vanaf haar keukenstoel iedereen te commanderen,’ zei ze giechelend. ‘Het valt me mee dat je niet met haar meedoet. Dat doe je anders altijd wel.’

‘Ik hoef op mijn verjaardag niet te werken. Maar als Alice lastig is, kom ik haar wel even uitkafferen.’

Sarah lachte weer. ‘Blijf maar liever hier. We hebben geen behoefte aan jullie gekibbel nu we het zo druk hebben.’

Nell nestelde zich weer in de kussens van de bank. Ze had eerlijk gezegd geen fut om met Alice te kibbelen en het was prettig om hier in de schaduw te zitten. ‘Zou je mijn wollen omslagdoek voor me willen halen, lieverd? De wind is wat fris.’

Even later legde Sarah de wollen shawl om haar schouders en Nell wilde haar net om een kopje thee vragen toen er aan de overkant van de rivier stemmen klonken. Nialls familie was in aantocht, een grote groep, te paard en in huifkarren, vergezeld van de geluiden van doedelzakken en violen. Ze kikkerde er meteen van op, want de Ieren wisten mooie verhalen te vertellen, zongen graag en bespeelden instrumenten, en Nell genoot altijd van hun uitbundige manier van feestvieren.

Ze keek naar hen toen ze via de brug de rivier overstaken waarvan het waterpeil gedurende de nu al vijf jaar durende droogte bedroevend laag was komen te staan. Niall was zijn moeder en zusters nooit vergeten en had hen en zijn zwagers geholpen door hun overtocht naar Australië te bekostigen en werk voor hen te vinden. Het overgrote deel van zijn familie was in of rond Parramatta gaan wonen en ze kwamen regelmatig naar Moonrakers, waar ze graag geziene bezoekers waren.

‘Help me eens overeind,’ beval ze. ‘Dit is mijn feest en ik zit hier moederziel alleen.’

Ze stond moeizaam op en bleef even staan om op adem te komen

en haar hoed recht te zetten. Het was een oude hoed maar ze had er nieuwe linten aangezet en er wat takjes van een acacia in gestoken die mooi bij haar groene jurk kleurden. Dat ze oud was, was geen reden om haar uiterlijk te verwaarlozen. De zwarte bombazijn en de eenvoudige kapjes waar Alice de voorkeur aan gaf waren niets voor haar, maar Alice was nooit avontuurlijk ingesteld geweest. Ze wachtte tot Sarah haar waaier en gehaakte handschoenen, die op de grond waren gevallen, had opgeraapt, gaf haar een arm en liep samen met haar naar de gedekte tafels.

‘Dat is je derde punt taart.’

Nell keek haar aan en zei met volle mond: ‘Ik heb tenminste nog genoeg tanden en kiezen om te kunnen eten wat ik wil.’

‘Daarom ben je ook zo dik.’ Alice trok een zuinig mondje.

‘Poeh. Beter dik dan broodmager, want dan lijkt je zo oud. Bovendien, als er ook maar een beetje wind staat, waai je weg.’

Alice trok een smalend gezicht. ‘Daarentegen is er een orkaan voor nodig om jou van je plaats te krijgen,’ zei ze. ‘Het valt me mee dat die stoel niet allang is bezweten.’

‘Mijn Billy maakte stevige spullen.’ Ze at haar gebak op en overwoog nog een punt te nemen.

Tot haar verbazing sprak Alice haar niet tegen. ‘Ja,’ zei ze met een zucht, ‘Billy onderkende de waarde van vakmanschap. Net als mijn Jack natuurlijk. Als wij er straks niet meer zijn, zal ons huisje aan de rivier nog heel lang blijven bestaan.’

‘Doe niet zo morbide, zeg,’ zei Nell, een beetje nerveus vanwege Bindi’s praatjes over het zingen en de afwezige blik in de ogen van haar vriendin.

Alice zei, alsof ze haar niet had gehoord: ‘Weet je nog van onze eerste ruzie? Om de schapen?’

Nell begreep niet goed waarom ze daarover begon. Die eerste ruzie was losgebarsten toen Alice amper een paar minuten op Moonrakers was en had hen hardhandig met de neus op het feit gedrukt dat ze uit heel verschillende milieus kwamen. De vijandige sfeer die erdoor was gekweekt, was jarenlang blijven hangen. ‘Ja, dat was een knallende ruzie,’ antwoordde ze aarzelend.

‘Jij was toen een enorme stijfkop,’ zei Alice peinzend. ‘En dat ben je eigenlijk nog steeds.’ Haar bruine ogen flonkerden toen Nell haar

stekels opzette. ‘Maar uiteindelijk waren we wel tegen elkaar opgewassen en ik moet zeggen dat ik best schik had in onze kibbelpartijen.’

Nell trok een wenkbrauw op terwijl ze kruimels van haar borst veegde. Er lag nog steeds iets van de jongere Alice in die ogen, maar haar gezicht was sterk gerimpeld door te veel jaren in de genadeloze zon, haar handen waren vervormd en haar te wijde jurk benadrukte hoe mager ze was. ‘Je gaat toch niet sentimenteel doen, hè?’

Alice schudde haar hoofd. De verschoten lintjes van haar kapje deinden mee. ‘Ik zat er alleen aan te denken dat we toch wel erg geboft hebben dat we elkaar hadden, en dat we samen zo veel bereikt hebben.’ Ze knikte in de richting van de vrolijke kakofonie van gebabbel en gelach aan het andere uiteinde van de tafel, waar Ruby zielsgelukkig bij haar neef Finn op schoot zat en verliefd naar hem opkeek. ‘Dankjewel dat ik deel mocht uitmaken van je familie. Zonder kinderen zou ik een eenzame oude dag hebben gehad.’

‘Nu doe je dus wél sentimenteel,’ zei Nell boos en verontrust omdat Alice meestal niet zo emotioneel was. Ze schoof haar stoel achteruit maar Alice greep haar arm.

‘Je bent mijn beste vriendin,’ zei ze zachtjes. ‘Spreek me voor deze ene keer niet tegen, Nell.’

Nell voelde het kloppen van haar hart tegen haar ribben. Alice gedroeg zich bijzonder vreemd en haar stem had een opgejaagd timbre dat ze al jaren niet had gehoord. Het was alsof ze zich ervan bewust was dat de tijd drong, dat ze van alles moest rechtzetten voordat het te laat was. Misschien was Bindi’s bijgeloof niet zo mal als ze had gedacht.

De gedachte dat ze haar vriendin wel eens zou kunnen verliezen, was erg ontnuchterend. Voorzichtig pakte ze de vervormde hand, zich ervan bewust hoeveel pijn Alice leed vanwege de artrose, ook al liet ze dat zelden merken. ‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zei ze zachtjes. ‘Jij en ik kibbelen altijd, dat houdt ons op de been. Dat ik je een dwaaze, oude vrouw noem, wil nog niet zeggen dat ik niet van je hou.’ Ze slikte het brok in haar keel weg en glimlachte geforceerd. ‘Maar waag het niet aan iemand door te vertellen dat ik dat heb gezegd, anders verklap ik hoe je hebt gehuild toen Henry Carlton was overleden.’

Alice kreeg een kleur en trok haar hand terug. ‘Dat is helemaal niet waar.’

Nell knikte, blij dat Alice haar vertrouwde, bruuske houding had hervonden. ‘O nee? Ik heb je anders mooi gehoord,’ zei ze triomfantelijk. ‘Je lag in bed te huilen als een tiener met liefdesverdriet.’

‘Ofschoon jij onbeschaamd met hem zat te flirten, was Henry *mijn* beau, niet de jouwe. Ik had het volste recht om hem te rouwen.’ Alice keek haar nijdig aan, maar hield het niet lang vol zo boos te kijken en al gauw brak een glimlach door. ‘Wat was hij knap, hè?’

Nell grinnikte. ‘Nou! En ook zo intelligent. Zonder hem zouden we niet half zo ver zijn gekomen.’

Ze bleven in een genoeglijk stilzwijgen zitten terwijl de geluiden van het feest vervaagden en de herinneringen de boventoon gingen voeren. Henry Carlton had nieuwe warmte in hun leven gebracht nadat ze gelijktijdig weduwe waren geworden en ze voelden zijn gemis nog dagelijks. Zijn vriendschap en hulp waren van onschatbare waarde geweest en zijn toevoer van geslachtsrijpe merinosschapen uit Zuid-Afrika was een garantie geweest voor de instandhouding van hun veestapel na de verwoestende droogte die anderen op de knieën had gedwongen.

‘Ik denk wel eens dat we al te lang hebben geleefd,’ zei Alice met een zucht.

‘Doe niet zo raar,’ sputterde Nell. ‘Hoe kun je nou te lang leven?’

‘We zijn bijna de laatsten van onze generatie, Nell, en ieder jaar komt er een bericht dat er alweer iemand is overleden. Het lijkt niet rechtvaardig.’

Nell had er genoeg van. Ze greep de armleuningen van haar stoel stevig vast en hees zich overeind. ‘Nou, ik ben niet van plan nu al het loodje te leggen,’ zei ze vinnig. ‘Als jij hier wilt zitten treuren, moet je dat zelf weten, maar zolang ik nog leef, wil ik nog wel wat pret maken.’ Ze klopte op de tafel om de aandacht te trekken. ‘Muziek!’ beval ze. ‘Ik wil dansen.’

‘Doe niet zo raar, moeder,’ zei Walter streng. ‘Dat betaamt een vrouw van uw leeftijd niet, en uw hart is er te zwak voor.’

Ze keek haar zoon aan. Hij begon zich veel te gewichtig te gedragen en de behoefte om hem een toontje lager te laten zingen, was onweerstaanbaar. ‘Of het me nu betaamt of niet, mijn rikketik doet het nog steeds. Een beetje lichaamsbeweging zal me geen kwaad doen, en jou trouwens ook niet,’ zei ze vinnig, met een blik op zijn middenrif. Toen keek ze naar Nialls neef Finn, een knappe jongen van een jaar

of vijftien met blauwe ogen en pikzwart krullend haar. ‘Zullen we, Finn?’

Finnbar Cleary pakte Nells hand en maakte een diepe buiging. Hij had pretlichtjes in zijn ogen. ‘Het zal me een genoegen zijn een dansje te maken met het feestvarken. Het lijkt me dat een wals zeer geschikt is voor deze gelegenheid. In Europa is het een grote rage.’ De anderen pakten snel hun violen en doedelzakken en een grote, platte trommel waarop met een beenvormige stok het ritme zou worden aangegeven.

‘Moeder! Ik verbied het!’ Walter liep paars aan.

‘Je hebt me niks te verbieden. Op mijn leeftijd maak ik zelf wel uit wat ik doe.’ Nell knipoogde naar Finn en legde haar hand op zijn schouder. ‘Let maar niet op hem,’ zei ze zachtjes. ‘Walter is altijd een droogpruim geweest.’

Het was jaren geleden dat ze voor het laatst had gedanst. Toen ze de jonge, sterke arm om haar taille voelde en de warme hand die haar vingers omvatte, vergat ze de ongemakken van haar gevorderde leeftijd, en toen Finn haar behoedzaam leidde in de dans en ze de geur van zijn pasgewassen overhemd rook, voelde ze zich weer jong.

De violen speelden hun melodieuze wijsje bij de droefgeestige klanken van de doedelzakken, terwijl de trommel de maat aangaf voor de voeten en het hart, en toen de dans voorbij was, was Nell duizelig en buiten adem. ‘Dat was geweldig,’ hijgde ze. Ze wuifde zich koelte toe met haar waaier en probeerde weer op adem te komen.

‘Het was me een eer.’ Hij boog nogmaals en een lok donker haar viel over zijn voorhoofd. Hij streek de lok naar achteren en knipoogde naar haar alvorens zich bij de anderen te voegen voor een wilde horleprijp.

‘Hij mag van geluk spreken dat je geen hartaanval hebt gekregen,’ zei Alice.

‘Ik heb het er in ieder geval op gewaagd,’ antwoordde Nell, die nog steeds niet op adem was. ‘Jij doet helemaal niet mee.’

‘Daar ben ik veel te verstandig voor.’ Alice trok haar omslagdoek wat strakker om haar magere schouders. ‘Je zult mij er niet op betrappen dat ik me aanstel met een jongen die mijn kleinzoon had kunnen zijn.’

‘Dan is het maar goed dat hij jou niet ten dans heeft gevraagd.’

‘Ik ben te oud voor die onzin,’ antwoordde Alice. De uitdrukking op haar gezicht verzachtte toen ze zag hoe Finn Ruby optilde voor

een wervelende polka. 'Maar het is een knappe jongen om te zien, dat geef ik toe.'

'Hij lijkt erg op Billy en ze zijn niet eens familie van elkaar,' zuchtte Nell. 'Zelfs zijn haar valt op dezelfde manier over zijn voorhoofd.'

Alice nam zwijgend kleine teugjes limonade. Haar voet bewoog op de maat van de muziek en een poosje volgde haar blik de dansers. Toen keek ze weer naar Nell. 'Ik ben blij dat je van je feestje hebt genoten, en ik benijd je je vitaliteit. Als ik het heel eerlijk moet zeggen, had ik graag ook een dansje gemaakt.' Ze glimlachte en haar gezicht had een zachte, liefdevolle uitdrukking toen ze opstond en Nell een zoen gaf. 'Van harte gefeliciteerd, Nell.'

'Waar ga je naartoe? Het feest is nog lang niet voorbij.'

Alice legde haar hand op haar schouder. 'Ik ben moe,' zei ze. 'Ik wil graag naar bed. Het is een heerlijke dag geweest, Nell, echt een heerlijke dag.'

Nell ging haar bijna achterna om zich ervan te verzekeren dat ze in het donker de weg vond, maar wist dat Alice de weg net zo goed kende als zij en dat haar oude vriendin behoefte had aan rust na de lange, vermoeiende dag. Ze keek haar na tot ze in de duisternis was verdwenen en richtte haar aandacht toen weer op de dansende feestvierders. Die werden steeds wilder en de ruime hoeveelheden rum en bier voegden veel toe aan hun geestdrift maar niet aan hun talenten toen ze op het grasveld in de rondte dansten. Zelfs Walter was zodanig losgekomen dat hij zijn jasje had uitgetrokken en op de maat van de muziek in zijn handen klapte.

'Oma, ik ben moe,' zei Ruby, die een poosje later tegen Nells dijen geleund kwam staan. 'Vertelt u me een verhaaltje?'

Nell trok haar op haar schoot. Ruby's krullen zaten helemaal in de war, de haarlinten was ze allang kwijt en haar vingers en mondje waren kleverig van het gebak. Glimlachend trok ze het meisje tegen zich aan. 'Lang geleden, toen ik nog jonger was dan jouw mama, ben ik op avontuur gegaan,' zei ze zachtjes. 'Ik ben gaan varen op een groot schip met een heleboel masten waar de matrozen in klommen alsof ze aapjes waren. Op dat schip ben ik vanuit Engeland naar dit land gekomen, waar toen nog nooit blanke mensen hadden gewoond. Het was hier heel griezelig, want er waren dichte bossen en rare dieren en zwarte mannen die met speren gooiden. Er waren geen huizen en we moesten land ontginnen om gewassen te kunnen kweken.' Ze

tilde het kind naar een wat gerieflijker positie toen haar gewrichten protesteerden. 'Maar we wisten geen van allen hoe je tarwe moest verbouwen en na twee jaar gingen we bijna dood van de honger. Opa Billy was weliswaar de baas van de overheidswinkels, maar dat maakte niks uit, en wij moesten net zoals iedereen genoeg nemen met de vissen en de dieren die we wisten te vangen.'

'Vertel nog eens over opa Billy,' mummelde het meisje met haar duim in haar mond.

'Hij was lang en knap. Hij had pretlichtjes in zijn ogen en een sterke arm waar ik altijd op kon leunen,' fluisterde Nell, haar stem zacht van liefde toen de herinneringen scherp oprezen uit haar geheugen.

'Net als Finn,' mummelde het kind. 'Als ik later groot ben, ga ik met Finn trouwen. Dan worden we net als u en opa Billy.'

Nell glimlachte. Ruby had al vaker haar liefde voor Finn verklaard. 'Dat zou heel fijn zijn,' antwoordde ze. 'Maar ik was je nog aan het vertellen over Billy. Hij heeft me gered toen er op het strand een hevig gevecht uitbrak, op de dag dat ik en de andere vrouwen aankwamen, en we zijn een heleboel jaren samen geweest. Hij en oom Jack hebben Moonrakers gebouwd en jouw mama is hier geboren.'

'Ze slaapt, mam,' zei Amy zachtjes en ze gaf Nell een zoen. 'Ik kan haar beter naar bed brengen.'

Nell streelde de wang van haar dochter en glimlachte. 'Eerlijk gezegd lokt het bed mij ook,' bekende ze. 'Ik denk dat ik maar ga slapen.'

Amy nam Ruby van haar over en zette haar op haar heup. Haar koperkleurige haar mengde zich met dat van haar dochter en glansde in het kaarslicht. 'Blijf nog even zitten, dan breng ik je naar huis zodra deze erin ligt.'

'Hoeft niet, hoor. Ik weet de weg.' Ze kuste Amy, streelde het zachte wangetje van haar geliefde Ruby en glimlachte. 'Dankjewel voor het feest. Het was prachtig.'

Amy lachte zachtjes toen ze naar Niall keek, die de feestgangers onthaalde op een Iers lied. 'Sommigen zullen morgen met een flinke kater wakker worden, maar het was inderdaad een mooie dag.'

Nell pakte Amy's uitgestoken hand en hees zich uit haar stoel omhoog. Toen Amy met Ruby naar het grote huis liep, keek Nell nog even naar de dansende mensen voordat ze wegliep. Het feest was nog in volle gang, maar het huisje bij de rivier en het gerief van haar bed lokten.

De geluiden van het feest echoden in de stilte en bleven steeds verder achter haar toen ze de oever van de rivier volgde. Zelfs na al die jaren was het een vreemde gewaarwording om niet naar het grote huis te gaan, niet naar de slaapkamer die ze met Billy had gedeeld. Ze bleef even staan om op adem te komen en zag het romantische maanlicht weerspiegeld in het water. ‘O, Billy,’ fluisterde ze. ‘Ik mis je nog steeds.’

Geritsel in de struiken maakte haar aan het schrikken. ‘Wie is daar?’ vroeg ze schor.

‘Bindi, mevrouw.’ De Aboriginal kwam uit de schaduw tevoorschijn. Zijn woeste hardos glinsterde zilverachtig in het maanlicht.

‘Waarom zat je daar zo stiekem tussen de struiken? Ik schrok me een ongeluk.’

Er verscheen een frons op zijn brede voorhoofd en de lichtbruine ogen stonden verbaasd. ‘Bindi *alona* mevrouw. Langs *gunjah*, veilig, veilig.’

‘Dankjewel, Bindi, maar ik weet de weg. Ik heb hem vaak genoeg gelopen.’ Ze had er meteen spijt van dat ze tegen hem was uitgevallen en glimlachte. Ze kende hem al sinds zijn geboorte en hij hoorde net zo goed bij Moonrakers als zijzelf. ‘Ga maar weer naar het feest,’ zei ze. ‘Maar je mag tegen Ruby niet meer over het zingen praten. Daar wordt ze maar onrustig van en ze begrijpt ook niet wat het betekent.’

De blik in de lichtbruine ogen was hypnotiserend. ‘Mevrouw begrijpt,’ zei hij. Toen knikte hij alsof hij zijn eigen woorden bevestigde en verdween geruisloos in de duisternis.

Nells hart klopte veel te snel en ze had moeite met ademen. Ze was erg van Bindi geschrokken en waarom moest hij alles bederven door zo naar haar te kijken? Ze rilde, maar weet het aan de plotselinge kilte van de avondbries dat ze het koud had gekregen. Ze liep door, boos op zichzelf dat ze zich zo snel van streek liet maken en boos op Bindi om de onzin die hij uitkraamde. Sommige mensen vonden het bijgeloof van de inboorlingen dat de dood werd ingeluid door gezang van de geesten erg romantisch, maar op haar leeftijd was het zenuwslopend, en hoewel ze er zelf niet in geloofde, merkte ze dat ze toch ingespannen naar de nachtelijke geluiden luisterde, voor het geval er geesten fluisterden in de duisternis.

Zoals verwacht brandde er geen licht boven het trapje, maar toen ze moeizaam naar de veranda klom, zag ze dat Alice daar in haar vaste

stoel zat. Ze bleef staan om op adem te komen. 'Ik dacht je naar bed zou gaan.' Geen antwoord. 'Hé, Alice, je kunt hier niet de hele nacht blijven zitten. Daar is het veel te fris voor. Je zult nog kouvatten.' Ze pakte haar hand en viel met een kreet van schrik neer op de stoel ernaast. Alice sliep de slaap waaruit ze nooit meer zou ontwaken.

Nells hart bonkte toen ze de levenloze vingers omvatte en probeerde te aanvaarden wat er was gebeurd. 'Je wist het, hè?' zei ze. 'Je wist het net zo goed als Bindi. Alles wat je daarstraks hebt gezegd, de herinneringen die we hebben opgehaald. Dat was jouw manier om afscheid te nemen.' Tranen rolden onbeheerst over haar wangen toen ze knipperend naar de maan keek, die nu in een zee van sterren dreef. 'Alice,' huilde ze, 'met wie moet ik nu kibbelen?'

Ze verloor alle begrip van tijd terwijl ze de hand van haar vriendin vasthield en naar de maan staarde die langzaam zijn baan volgde. Haar hart bleef tekeergaan en ze was nog steeds buiten adem van de lange wandeling en de schrik die Bindi haar had bezorgd. Zij en Alice waren zo veel jaren samen geweest. Ze hadden geruzied en gelachen als een oud getrouwd stel zonder dat hun liefde en respect voor elkaar ooit hadden gewankeld, zelfs niet in de zwaarste tijden. Ze hadden zij aan zij geleefd en gewerkt, en het was niet eerlijk van Alice dat ze nu was weggeglip, dat ze haar had achtergelaten met deze afschuwelijke stilte, deze leegte.

Toen de maan begon te zakken en haar tranen opdroogden, meende ze dat de nachtelijke bries heel zachtjes het geluid van zingende stemmen met zich meevoerde. Het klonk erg mooi in de stilte en een heerlijk gevoel van rust daalde over haar neer toen ze begreep dat ze naar huis werd geroepen. 'Alice, ik weet dat Jack nu bij je is. Zie je Billy ook?'

'Ik ben hier, lieveling.' De zachte stem kwam uit de schaduwen. Hij stapte in het maanlicht en zijn donkere haar viel over zijn voorhoofd toen hij glimlachte. De oude, vertrouwde, geliefde glimlach, die ze nooit was vergeten. 'Je dacht toch niet dat ik je helemaal alleen zou achterlaten, Nell?'

'Billy.' Met een diepe zucht stond ze op uit haar stoel en pakte zijn uitgestoken handen.

'Kom, Nell. Het is tijd.'

Ze keek over haar schouder naar Moonrakers, waar haar familie sliep.

‘We zullen samen over hen waken,’ zei Billy, terwijl hij haar naar zich toetrok, ‘want ik weet dat je een oogje op de kleine Ruby wilt houden.’

Ze keek in zijn ogen en voelde alleen nog maar blijdschap, en toen hij haar naar het oogverblindende licht leidde, liep ze met de soepele stap van een jonge, verliefde vrouw.

DEEL EEN

Huiswaarts

I

Onderweg, oktober 1849

Ruby zette de kraag van haar oliejas op en bibberde van de kou terwijl de merrie door de modder stapte. Dit was niet bepaald een romantisch begin van haar leven als getrouwde vrouw en alhoewel ze voelde dat de geest van haar grootmoeder Nell haar vergezelde, had ze niet verwacht dat ze zich zo neerslachtig zou voelen.

Aan de laatste droogteperiode was op een bijzonder ongunstig tijdstip een einde gekomen, want ze hadden nog ver te gaan voordat ze de vallei aan de andere kant van de Blauwe Bergen zouden bereiken. De regen kletterde met zo'n kracht op haar hoed dat de rand doorboog en het ijskoude water in haar nek liep en haar kleren doorweekte. Het kabaal van de regen was het enige wat er te horen viel terwijl de vier ossen voortsjokten door het dal. Zelfs het geraas van een nabije waterval werd erdoor overstemd. Praten was onmogelijk en de zes reizigers hadden daar ook geen behoefte aan. Ze waren al druk genoeg met hun pogingen de schapen en de aaneengebonden rij paarden bij elkaar te houden, ervoor te zorgen dat de zwaarbeladen wagen niet in de modder bleef steken en er niet aan te denken dat ze tot op hun hemd nat waren.

Ruby had James Tyler een jaar geleden leren kennen en het was voor beiden liefde op het eerste gezicht geweest. Hij was naar Moonrakers gekomen omdat hij werk zocht en bleek net zo veel energie en net zo'n drang naar avontuur te bezitten als zijzelf. Ze was op slag gevallen voor zijn charmante gedrag, knappe gezicht en schalkse lach en toen hij had verteld dat hij in het spoor van Blaxland, Lawson en Wentworth over de Blauwe Bergen wilde trekken naar de eindeloze weidegronden en de overvloed aan water die zo perfect waren om schapen te fokken, had ze geweten dat ze met hem mee moest gaan.

Haar kinderlijke liefde voor Finn was niet meer dan dat, en James – de goedhartige, beminnelijke James – was de man voor haar. Toen hij haar na een halfjaar een aanzoek had gedaan en de ring aan haar vinger had geschoven, toen hij haar voor het eerst had gekust en haar in het maanlicht in zijn armen had genomen, had ze absoluut zeker geweten dat dit de man was met wie ze de rest van haar leven wilde delen.

Haar vader, Niall, had aanvankelijk geweigerd toestemming te geven voor een huwelijk met een Engelse protestant, omdat er voldoende goede, katholieke jongemannen beschikbaar waren binnen de groeiende Ierse gemeenschap. Bovendien zat het hem helemaal niet lekker dat het jonge stel van plan was de wildernis in te trekken, waar de inboorlingen volgens de berichten van de kolonisten steeds vaker aanvallen uitvoerden. Uiteindelijk was hij toch gezwicht voor haar onwrikbare voornemen in de voetstappen van haar pioniersgrootmoeder te treden en drie weken geleden, op haar negentiende verjaardag, waren James en Ruby getrouwd. Nialls huwelijksgeschenk aan het jonge paar was het pachtcontract voor een paar duizend hectare eerste klas graasland.

Niall, wiens scherpe zakeninstinct nog nooit had gefaald, had zowel van de instorting van de markt vijf jaar geleden als van de nieuwe wetgeving geprofiteerd door schapen voor sixpence per stuk, koeien ter waarde van zes guinjes voor zeven shilling, en enorme lappen grond voor luttele penny's op te kopen. Dankzij zijn vooruitziende blik was de toekomst van Ruby en James gewaarborgd zolang er vraag bleef naar wol.

De vier ossen die de grote, zwaarbeladen wagen trokken, sjokten moeizaam voort. De schapen waren over hun nervositeit heen en de kletsnatte kudde liet zich gewillig opdrijven door de jonge Schotse schaapherder en zijn honden. De drie huurkrachten – gedetineerden die hun straftijd er nog niet op hadden zitten maar voorwaardelijk waren vrijgelaten opdat ze geld konden verdienen – leidden de paarden door de regen en James was van de bok van de wagen gesprongen en had het tuig van de ossen vastgegrepen om de dieren aan te sporen.

De regen vormde een verblindend watergordijn, de bomen aan weerskanten van het karrenspoor trilden in het natuurgeweld en Ruby dook nog dieper weg in haar oliejas. In goed weer konden de ossen twintig kilometer per dag afleggen, maar op een dag als vandaag

waren dat er amper zes of zeven en ze begon zich af te vragen of ze ooit de vallei zouden bereiken. Ze waren nog niet eens begonnen aan het steile pad door de bergen. Maar de dromen die ze koesterde sinds ze naar de verhalen van oma Nell en tante Alice had geluisterd, verbleekten niet, net zomin als het verlangen zelf zulke avonturen te beleven. De verhalen hadden van jongs af aan haar verbeelding geprikkeld en ondanks het verontrustende vooruitzicht op de ontberingen van het pioniersleven dat ze nu zelf ging ervaren, was ze vastbesloten door te zetten. Met de geestkracht van Nell als haar gids zouden James en zij de tocht naar het onbekende vast en zeker volbrengen en hun vee en kinderen grootbrengen in een omgeving ver van de dichtbewoonde nederzettingen die rond Sydney en langs de kust als paddenstoelen uit de grond schoten.

Ze schrok op uit haar gedachten toen ze een kreet hoorde en tuurde van onder de rand van haar hoed de regen in. James had de ossen tot staan gebracht.

‘Wat is er?’

‘De rivier staat op het punt buiten zijn oevers te treden,’ riep hij terug. ‘We hebben de keus uit twee dingen: hier blijven tot het water weer zakt of oversteken, met het risico dat we verdrinken.’ Hij nam zijn hoed af en streek gefrustreerd zijn haar naar achteren.

Ruby bekeek de snelstromende rivier en zag dat die een eindje stroomopwaarts ondiep genoeg leek. Ze keek weer naar haar man. ‘We kunnen hier niet blijven. Dit terrein is niet hoog genoeg om ons te beschermen als de rivier overstroomt, maar daarginds kunnen we de wagen wel naar de overkant krijgen.’

James bekeek haar bedachtzaam, zette zijn hoed weer op en vroeg aan de anderen: ‘Wat vinden jullie?’

De mannen waren het met Ruby eens. James klom weer op de bok en pakte de teugels en de zweep. Grommend volgden de dieren de loop van de rivier naar de plek waar het water over een bedding van stenen en kleischalie stroomde en een weifelachtige gelegenheid bood de overkant te bereiken.

Ruby steeg af. De herder en zijn honden dreven de kudde schapen naar de oever van de rivier. De ossen loeiden angstig. Ruby wist hoe ze zich voelden, want het vooruitzicht was afschrikwekkend. De rivier stroomde kolkend over de glanzende kleischalie, wervelde rond rotsblokken, trok aan boomwortels en aan het riet dat op de oevers

groeide. Afgebroken takken en bosjes riet werden meegesleurd en in het al snel afnemende daglicht zag ze het gezwollen kadaver van een wallaby dat tussen twee rotsblokken was blijven steken.

‘Ik ga kijken waar de beste plek is,’ riep James. Hij gaf de teugels van de ossen aan Fergal, de sterkste van de gevangenen. ‘Steek over als ik het teken geef.’

Het knipoojie dat hij Ruby gaf voordat hij het water in liep, was pure bravoure en haar hart begon te bonken toen ze beseftte dat hij net zo bang was als zijzelf. Stap voor stap zocht hij houvast op de gladde rivierbodem, vechtend tegen de kracht van het water. Het steeg tot zijn heupen en toen tot zijn middel, maar hij ging door.

Ruby’s hart klopte als een razende en haar mond was kurkdroog. Was hij maar vast aan de overkant!

Opeens verdween hij.

Ruby gilte en zou de rivier in zijn gedoken als Duncan, de schaapherder, haar niet bij de rand van het water had weggesleurd. ‘James!’ riep ze. ‘James, waar ben je?’

‘Daar!’ riep Fergal. ‘Daar is hij.’

James had een uitstekende rots vastgegrepen, maar het gevaar was nog niet geweken. Ruby snikte toen ze James in de stroom zag spartelen. Ze moedigde hem aan, al haar spieren gespannen, alsof ze zelf ook voor haar leven vocht. James klemde zich vast aan de glibberige rots en kreeg er tergend langzaam greep op. Centimeter voor centimeter hees hij zich op tot hij boven op de rots lag, die met de oever was verbonden. Wankelend gebruikte hij de natuurlijke brug om aan de overkant te komen. Ruby barstte in tranen uit toen hij naar hen zwaaide.

‘Voor tranen hebben we geen tijd,’ zei Duncan. ‘We moeten de schapen naar de overkant zien te krijgen.’

Ruby was zo blij dat James het had overleefd dat ze haar terughoudendheid tegenover de stugge Schot liet varen en stralend naar hem lachte. ‘En daarbij kun je wel wat hulp gebruiken. Wat wil je dat ik doe?’

Met een nors gezicht mompelde hij iets wat ze vanwege de regen niet verstond, draaide zich toen om en begon samen met de honden de schapen bijeen te drijven. Ruby haalde haar schouders op. Duncan Stewart was een vrij man en een ervaren schaapherder, maar goede manieren waren bij hem ver te zoeken. Ze liep naar de oudste van de gedetineerden die aan het controleren was of de touwen waarmee hun

bezittingen op de kar waren vastgebonden, nog stevig vastzaten. 'Hoe gaan we dit doen, Fergal?'

De Ier bekeek de rivier. 'James seinde dat hij kopje-onder is gegaan omdat daar een diepe plek zit, dus moet ik de ossen halverwege de stroom schuin naar die rotsen leiden.' Hij duwde zijn hoed een stukje naar achteren, kneep zijn ogen tot spleetjes tegen de regen en tuurde somber naar de rivier. 'De schapen zijn het probleem,' ging hij door, aan de stoppels op zijn kin krabbend. 'Als de stroom zo sterk is dat jouw man erdoor werd meegesleurd, hebben de schapen geen schijn van kans.'

'We kunnen de lammeren bij ons op de paarden nemen,' antwoordde ze.

Fergal keek naar de rondrentelende schapen en schudde zijn hoofd. 'Jullie hebben je handen al vol aan de pakpaarden. Ik kan beter de wagen naar de overkant brengen, hem uitladen en ermee terugkomen om de schapen te halen. Dat lijkt me de enige manier.'

Ruby pakte de teugels van twee van de extra paarden en steeg weer op terwijl Fergal aan Duncan uitlegde wat het plan was. Toen steeg iedereen weer op. Fergal klom op de bok van de wagen, liet zijn zweep knallen en stuurde de ossen naar het water. Ze loeiden en briesten toen het water aan hun poten zoog, maar de klappen van de zweep en de kreten van de mannen hielden hen in beweging en al gauw stond de wagen tot aan de assen in het water.

Ruby leidde haar merrie voorzichtig het water in en toen de koude stroom boven de stijbeugels kwam, had ze de grootste moeite de paarden in bedwang te houden. Hun oren lagen naar achteren, hun ogen puilden uit van angst en ze trokken met gestrekte halzen aan de teugels. De hoeven van de merrie gleden steeds weg op de kiezels en Ruby voelde hoe het dier bij iedere schreeuw en iedere zweepslag ineenkromp.

'Rustig maar,' zei ze steeds terwijl ze vocht om de teugels van het voorste paard vast te houden en haar evenwicht te bewaren. Het water steeg tot haar dijen en de stroom beukte in op de pakpaarden die door de zware zadeltassen onder water gesleurd dreigden te worden.

'Hu! Hu!' schreeuwde Fergal toen de ossen wankelden en loeiden en bijna tot stilstand kwamen. 'Doorlopen, rotbeesten!'

De ossen trokken uit alle macht maar de wielen van de wagen dreigden steeds in de zachte kleischalie weg te zakken als ze niet over

de verraderlijke stenen hobbelden waarmee de rivierbedding was bezaaid. Toen ze halverwege de rivier waren werden de hermetisch gesloten vaten die op de bodem van de wagen lagen al nat en elke keer dat de wielen tegen een steen stootten, dreigde het gevaar dat de lading ging schuiven. Ruby wist dat ze machteloos zouden zijn als de boel zou losraken en terwijl zij en de twee mannen de ossen bleven aansporen, deed ze een schietgebedje dat de lading het zou houden tot ze aan de overkant waren. Keer op keer knalde de zweep terwijl Fergal de dieren met alle vloeken die hij kende in beweging hield. Pas toen de ossen de veilige oever in zicht kregen, begonnen ze hun last weer gewillig te trekken.

Ruby was kletsnat en haar handen waren verstijfd van de kou. Ze bleef de paarden aanvuren tot ze vaste grond onder de voeten hadden, sprong toen uit het zadel en zocht naar James, maar die was de mannen gaan helpen die worstelden om de rest van de paarden en de ossen op het droge te krijgen.

Een voor een bereikten de mannen de oever en werden de reservepaarden gekluisterd zodat ze niet konden weglipen. Fergals stem werd hees van het schreeuwen toen hij de ossen aanspoorde de wagen verder bij de rivier vandaan te trekken. 'We moeten opschieten!' riep hij tegen de mannen toen hij van de bok sprong. 'Het water stijgt nog steeds.'

Zwijgend maakten ze met hun ijsskoude vingers de kletsnatte touwen los en sjuowden de balen, zakken en vaten naar de bomen. Gereedschap, zaad, meubels en kleding werden snel uitgeladen en onder het dekzeil gelegd dat hun spullen tot nu toe had beschermd tegen de regen.

Ruby hielp Fergal drie van de ossen uit te spannen en te kluisteren en het tuig zodanig aan te passen dat het laatste dier de wagen kon trekken. Ze keek steeds naar de overkant van de rivier waar Duncan met de kudde schapen stond te wachten, zijn trouwe honden hijgend aan zijn voeten. Het water leek een stuk hoger te staan en nog sneller te stromen. De os zou er lang over doen om naar de overkant te komen en weer terug te keren. Het was erg riskant, maar ze hadden geen andere keus.

'Ik heb een idee,' riep James. 'Als we de wielen er afhalen, touwen aan de hoeken binden en om deze boomstammen slaan, kunnen we de wagen laten drijven en met de touwen in bedwang houden als we hem naar de overkant trekken.'

De stevige naven werden snel weggetikt, waarna de met ijzer beklede wielen van de assen werden verwijderd. Zodra de touwen waren bevestigd, ging James schuin op de bok zitten en leidde hij de jonge os door de modder naar het water.

Ruby voegde haar geringe gewicht toe aan dat van de mannen die de touwen rond de boomstammen lieten vieren. Ze hielden hun adem in toen de wagen in de greep van de stroom kwam, maar de touwen hielden het en de wagen bleef keurig achter de os drijven. Toen het dier de overkant bereikte, lieten ze de touwen dankbaar los en trok James ze naar zich toe om ze om de dichtstbijzijnde boom te slaan. Hij en Duncan zouden ze samen moeten uitpalmen om de wagen weer terug te krijgen.

Door het regengordijn heen kon Ruby nog net onderscheiden hoe ze samen de grootste ram, de leider van de kudde, naar de wagen trokken. Ze wilde weer opstijgen, maar Fergal hield haar tegen. 'Hier blijven,' beval hij.

'Je kunt best wat hulp gebruiken om de schapen veilig hierheen te krijgen,' zei ze.

'James wil niet dat je opnieuw risico's neemt,' riep hij boven het geraas van de regen en de rivier uit. 'Doe wat ik zeg en blijf hier.' Zonder op tegenwerpingen te wachten, stuurde hij zijn paard naar het water.

Ruby balde haar vuisten. Ook al kreeg Fergal binnen een jaar zijn vrijheid, hij had geen recht haar bevelen te geven. Dat ze hier nutteloos moest wachten terwijl ze heel goed in staat was te helpen, was om gek van te worden. Gefrustreerd bleef ze op de oever staan toen Fergal en de anderen de rivier weer overstaken.

Duncans honden werkten snel. Ze holden om de kudde heen, tegen de weerbarstige schapen duwend en blaffend tot ze in navolging van hun leider op de platte wagen sprongen. Met de twee kleinste lammeren veilig en wel in de gigantische zakken van zijn jas en eentje rond zijn nek gebonden, stapte Duncan op de wagen toen de mannen de os haastig weer naar het water leidden.

Ruby keek met ingehouden adem toe. De schapen stonden noodgedwongen dicht tegen elkaar geperst en begonnen tekenen van paniek te vertonen, waardoor het geïmproviseerde vlot onstabiel dreigde te worden. Twee van de rammen vlogen elkaar aan terwijl de ooiën elkaar verdrongen en de angstig blatende lammeren gevaar liepen vertrappt te worden. De honden renden over de ruggen, naar de beesten

blaffend en happend om hen in het gareel te houden, maar de angst van de dieren won het. Een van de ooien sprong plotsklaps overboord en werd door het water meegesleurd, en een tweede sprong er meteen achteraan.

Fergal slaagde erin de tweede ooi in haar vacht te grijpen, uit het water te sleuren en over zijn zadel te gooien. De andere mannen leidden hun paarden snel aan weerskanten langzij, als een barrière om te voorkomen dat nog meer van de domme dieren zo'n stunt zouden uithalen. De ruiters moesten nu niet alleen hun schichtige paarden in bedwang zien te houden in de sterke stroom, maar ook trachten te voorkomen dat het vlot zou kantelen en de hele kudde zou verdrinken.

Ruby sprong in het zadel. Door het gedrang van de ooien was een lam in het water terechtgekomen zonder dat de mannen het in de gaten hadden. Ze gaf haar merrie de sporen en reed in galop langs de rivier. Het lam blaatte zielig toen het door de stroom werd meegesleurd en Ruby wist dat ze het alleen zou kunnen redden als ze het kon onderscheppen.

De stroom was nog sterker dan daarstraks en de merrie hinnikte angstig toen ze gedwongen werd te zwemmen. Ruby zag dat het lam als een speelbal werd gegrepen door de stroomversnellingen. De merrie had moeite tegen de stroom in te komen, maar Ruby klemde haar dijen om haar heen, liet de teugels los en boog zich naar het water. Toen haar vingers natte wol voelden, greep ze het lam in zijn nek. Ze hees het doodsbange diertje uit het water, stopte het onder haar wijde oliejas en greep de teugels weer. Nu hoefde ze alleen nog maar te zien dat ze weer op het droge kwam.

Het water zoog hard en trok de merrie bijna omver maar Ruby bleef haar fel aansporen. Het lam spartelde en blaatte en zijn kleine hoeven traptten tegen haar borst toen hij probeerde onder haar jas uit te komen, maar Ruby negeerde het ongemak, vastbesloten hen alle drie in veiligheid te brengen.

Eindelijk wisten ze het ondiepe water te bereiken en klom de merrie tegen de oever op. Ruby trilde zo van de kou en de inspanning dat ze niet kon afstijgen. In de stromende regen bleef ze zitten, terwijl het lam eindelijk bedaarde en zijn kopje uit de kraag van haar jas wurmde. Ze zag dat de os de wagen op de kant trok en begon te huilen van opluchting toen de schapen het bos in vluchtten, achternagezeten door de honden. James had het overleefd, en alhoewel ze een ooi en

twee lammeren hadden verloren, was de meerderheid van de kudde veilig aangekomen. Ze huilde van pure opluchting, want nu besefte ze pas ten volle dat ze aan werkelijk grote gevaren ontsnapt waren.

Ze gaf het lam aan Duncan die haar met een woedend gezicht en zonder een woord te zeggen de rug toekeerde. Ze was nog bezig energie te verzamelen om af te stijgen, toen ze door James uit het zadel werd gesleurd.

Hij drukte haar tegen zich aan. 'Waag het niet om nog eens zo'n stunt uit te halen,' zei hij heftig. 'Ik dacht dat ik je kwijt was.'

Ze klampte zich vast aan zijn drijfnatte jas terwijl de regen op hen neerkletterde en kon zich eindelijk ontspannen. Ze hadden nog honderden kilometers te gaan, maar welke gevaren er ook in het verschiet lagen, Ruby's rotsvaste vertrouwen was niet aangetast. Zolang zij en James bij elkaar waren, zouden ze de reis overleven.

Kumali wist dat de *gubba's*, de witte mensen, haar niet konden zien omdat ze werd gecamoufleerd door de bomen. Ze bleef in de schaduw en keek naar hun gedoe in de rivier. De vrouw was dapper en sterk en het was duidelijk dat haar man om haar gaf, ook al was hij boos op haar. Kumali kreeg de indruk dat het goede mensen waren.

Kumali behoorde tot de Gundungurra, een stam die ooit heer en meester was geweest in het gebied tussen de Wollondilly in het zuiden, de Nepean in het oosten en de grotten van Binnoomur in het noordwesten. Mandarg, haar overgrootvader, had verhalen over de *gubba's* verteld en die waren overgeleverd naar het volk van haar moeder. Hij had geweten dat de witte indringers snel een manier zouden vinden om door hun heilige bergen te trekken. Hij had verteld over de goede mannen die hij gedurende zijn verblijf in Warang had ontmoet, maar hen ook gewaarschuwd voor de meedogenloosheid van anderen en de onverschillige manier waarop alle witte mensen de heilige droomplaatsen en droomsporen vernietigden. De stamleden hadden aandachtig geluisterd naar zijn wijze woorden, maar geen van hen had echt begrepen hoe desastreus de gevolgen van de komst van de *gubba's* zouden zijn, tot het te laat was.

Vele manen nadat Mandarg was opgestegen naar de geesten in de hemel waren ze aangekomen, en nu was het jachtterrein aan de andere kant van de bergen verboden gebied voor haar volk. De witte mannen hadden hun vrouwen en vee meegebracht, hun schapen en

werkmannen, en het land gestolen dat altijd van de Gundungurra was geweest. Met hun vuurstokken hadden ze bossen verbrand en de opossums, koala's en vogels verjaagd, met hun ploegen hadden ze het gras ontworteld waar de kangoeroes en wallaby's van leefden, en met hun geweren en vergiftigde meel hadden ze de hongerige Gundungurra uitgemoord.

Het was Kumali droef te moede. Het was een strijd geworden tussen de *gubba's* en de weinige overlevenden van haar stam, maar de straf voor het stelen van vee, schapen en graan was de strop of, erger nog, een overval door de kolonisten en hun zwarte veehoeders, die het leuk schenen te vinden om zelfs de allerjongste leden van haar volk af te slachten. Zoals haar moeders grootvader had voorspeld, hadden de witte mensen de vijandschap tussen de stammen uitgebuit om het land te claimen en de keuzes waarvoor haar volk zich nu gesteld zag, waren wreed: vrij blijven, maar opgejaagd worden en verhongeren, of bij de witte mensen wonen, overgeleverd aan hun genade.

Kumali keek gekweld. Op het moment was ze vrij – ze had vele kilometers gelopen om te ontsnappen aan de baas die haar had geslagen en gedwongen zijn bed met hem te delen – maar ze wist uit ervaring dat hij een van zijn zwarte spoorzoekers eropuit zou sturen om haar te zoeken en geketend terug te brengen naar zijn boerderij, want dit was niet de eerste keer dat ze was weggelopen.

Toen de reizigers achter het regengordijn verdwenen, kwam Kumali tussen de bomen vandaan. De rivier was diep en stroomde snel. Ze kon goed zwemmen, maar aarzelde evengoed. De stamoudsten hadden haar verteld over Mirringan en Gurrangatch en ze was bang dat Gurrangatch, die half vis en half reptiel was, vanuit zijn hol in de rivier de Wingeecaribbee naar deze wateren was gespoeld en nu in de diepte lag te wachten om haar te grijpen.

Ze aarzelde, plukkend aan de dunne katoenen jurk die mevrouw haar had gegeven. Het was de enige bescherming die ze had tegen de kou en de stof plakte aan haar als een tweede huid. Kumali knipperde de regen uit haar ogen en staarde naar het water. Gurrangatch was nog steeds boos omdat hij was verjaagd door Mirringan, de tijgerkat, en Kumali rilde toen ze meende een zilveren flits te zien in het kolkende water. Ze beet op haar lip toen ze haar keuzes afwoog.

Haar leven was begonnen op een zendingspost waar de inwijdingsrituelen en lessen van de stamoudsten geheim moesten wor-

den gehouden, omdat de dominee ze had verboden. Ze had weinig begrepen van de oude leefwijze waar de stamoudsten het over hadden, want het leven in het dorp van de *gubba's* was van dien aard dat het geen ruimte liet om voor jezelf te denken of te handelen. Jagen was verboden; hun schamele voedselrantsoen kregen ze van de zendingen. Nieuwe wetten ontnamen hun het recht bijeenkomsten te houden van meer dan twee mensen, waardoor er geen *corroborees* meer mogelijk waren, en alhoewel ze toestemming hadden om *gunyahs* te bouwen om in te kunnen schuilen, konden deze op ieder willekeurig moment doorzocht worden als de dominee dacht dat ze er rum verborgen. Vrouwen en kinderen werden bij hun familie weggehaald en gedwongen in de huizen en op de velden van de *gubba's* te werken, vaak vele kilometers ver weg, zodat je ze nooit meer terugzag. Kumali wist welk lot hun wachtte, want ze had het zelf ervaren.

Ze liep bij de rivier vandaan en hurkte onder een boom die enige beschutting bood. Ze was drie jaar geleden ontvoerd, toen ze twaalf was en ze herinnerde zich nog haarscherp hoe haar moeder had gegild en hoe haar vader de man had gesmeekt haar te laten gaan. Met touwen om haar nek en polsen was ze meegenomen en de kreten van haar moeder hadden nog lang geëchood nadat ze uit het zicht was verdwenen. Haar onschuld was haar tijdens die eerste nacht op wrede wijze ontnomen en tijdens de lange reis had ze geleerd dat dat haar toekomst was.

Kumali vocht tegen haar tranen, weigerde toe te geven aan het verdriet en de verbijstering die haar soms nog dreigden te overweldigen, ondanks het feit dat ze nu al vijftien zomers was. Haar nieuwe baas, een veehouder, was een wrede man en zijn slagen hadden littekens achtergelaten, niet alleen op haar lichaam maar ook op haar ziel. Ze was niets waard en als ze vandaag in de rivier verdronk, zou niemand de rituele liederen zingen en om haar dood rouwen.

Het geraas van de regen werd minder en in haar armzalige schuilplaats keek ze op naar de lucht. De wolken braken uiteen en de zon probeerde erdoorheen te komen. Kumali bekeek de rivier, maar aarzelde nog steeds. De mogelijkheid dat ze het niet zou overleven was weliswaar beangstigend, maar ze wist wat haar op de veehouderij wachtte als de spoorzoeker haar zou vinden, en dan was het misschien nog altijd beter om deze vluchtige kans op vrijheid aan te grijpen. Ze

zou dan net zo kunnen leven als de oerouders en proberen te leren hoe ze toen alles hadden gedaan.

Ze liet dat plan echter vrijwel meteen varen. Ze wist niet hoe ze zich in het bos in leven moest houden, had nooit geleerd te jagen, wist vrijwel niets over de bossen en had geen speer of mes. Ze had gehoord dat er grote steden waren in het zuiden en het oosten, maar vermoedde dat het leven daar net zo zwaar zou zijn, omdat daar *gubba's* woonden. Hetzelfde gold voor de kuststreek, waar ze nog kwetsbaarder zou zijn, omdat de zwarten die daar woonden oude vijanden van haar stam waren. Met een diepe zucht wrong ze het water uit haar jurk. Alles wat ze wist, had ze geleerd in de zendingspost en op de veehouderij. Ze had dus weinig te kiezen.

Toen het ophield met regenen en de wolken uiteendreven, viel een zonnestraal op de tegenoverliggende oever. Hij sneed een pad door de bomen alsof hij haar de weg wees. Kumali staarde naar de gouden straal en besefte dat het een teken was. Ze aarzelde niet meer maar waadde resoluut het water in. Als ze levend aan de overkant wist te komen, zou ze het spoor volgen van de ossenwagen en de vrouw die zich zo dapper had gedragen.

Op zee, voor de kust van Tahiti, oktober 1849

Hina Timanu stond op het dek van de walvisvaarder *Sprite* te kijken naar de onduidelijke vlek aan de horizon. Hij was bijna twee jaar van huis geweest en meende de geuren van kookvuren, frangipane en hibiscus al te kunnen ruiken, alhoewel ze nog een aantal zeemijlen van de kust verwijderd waren.

Hina was achtentwintig jaar, een begaafde linguïst en ervaren walvisvaarder. Net als de andere matrozen droeg hij een linnen broek en een kamgaren boezeroen, maar door zijn lengte, gespierde bouw, lange zwarte haar en blauwe ogen viel hij erg op tussen de Europeanen op het schip. Hij was eraan gewend op te vallen, want de leden van zijn eigen volk waren klein en hadden bruine ogen, terwijl de erfenis van zijn moeders blanke overgrootvader in hem voortleefde. Hij schaamde zich daar allerminst voor. Integendeel, hij was er trots op dat hij anders was.

Naarmate de vlek duidelijke vormen kreeg, steeg Hina's gevoel van opwinding. Alle maanden dat ze in de ijskoude Zuidelijke Oceaan

hadden gejaagd, werden een vage herinnering nu hij de hitte rond de vulkanen in de verte zag trillen. Hij was benieuwd of de eilandbewoners de *Sprite* al hadden gezien en of Puaiti op het strand op hem stond te wachten. Haar naam betekende 'kleine bloem' en haar schoonheid liet de hibiscus verbleken, maar ze was de jongste dochter van een stamhoofd die een grote bruidsschat voor haar eiste. Zoals altijd riepen deze gedachten gemengde gevoelens op: hoop dat het loon dat hij deze reis had verdiend voldoende was, twijfel of dat zo was en angst dat haar vader een nieuwe reden had verzonnen om hen uit elkaar te houden.

'Je staat aan die *wahini* te denken. Ik zie het aan je gezicht.' Dat was Bones, een ondermaats ventje van wie niemand meer wist hoe hij in het echt heette. 'En dat neem ik je niet kwalijk,' zei hij met een vette knipoog. 'Ik snak zelf ook naar een vrouw.'

Op zijn blote voeten liep Hina geruisloos weg over het houten dek om de bevelen van kapitein Jarvis uit te voeren en zichzelf een antwoord te besparen. Bones was precies zoals de rest van de bemanning: dol op de *wahini's* die zich zo gewillig aanboden. Nu hij zo lang op zee had gezeten had hij er wel begrip voor, want weinig andere havens boden zulk aantrekkelijk vertier van zulke mooie meisjes, maar hij had gezien tot welke ziekten dat vertier leidde en hoeveel ellende het veroorzaakte. Alhoewel de kinderen die uit deze geslachtsdaden voortkwamen werden beschouwd als een zegen, hadden de zendelingen duidelijk gemaakt dat ze erop tegen waren en hielden ze regelmatig donderpreken tegen de vrouwen.

De donkere pieken van de vulkanen rezen op boven de weelderige kruinen van de palmen die het eiland bedekten tot aan de rand van het strand, waar het zwarte zand gloeiend onder het turkooizen water verdween. Scholen felgekleurde vissen schoten weg en schildpadden staken hun kop boven het water uit om te zien wie de indringer was, om vervolgens loom weg te zwemmen en plaats te maken voor dolfijnen die voor de boeg door het water scheerden.

Hina keek ernaar, lachend om hun dartele levenslust, terwijl hij wachtte op het bevel dat de zeilen gestreken moesten worden. Opeens klonk er op de kust een kreet en tuurde hij in het verblindende zonlicht of hij de gezichten van zijn geliefde familieleden al zag, en Puaiti. Daar waren ze! Ze stapten in de kano's, hun felgekleurde sarongs en bloemenslingers even oogverblindend als de zon.

Snel liet hij het zeil zakken en bond het vast. Het anker plonsde in het water toen de eerste kano langszij kwam. Hina klom snel uit het boegwant, gooide zijn boezeroen van zich af en dook in het water dat op zijn huid aanvoelde als koele zijde. Toen hij boven kwam, werd hij bijna weer ondergeduwd door de kleine gedaante die boven op hem sprong en zich aan hem vastklampte.

‘Puaiti,’ hijgde hij.

‘Hina, Hina, ik heb je zo gemist.’ Ze wisselde haar woorden af met kussen.

Watertrappelend drukte hij haar tegen zich aan. Haar ogen waren zo donker als de nacht, omlijst door lange wimpers waarop waterdruppels glinsterden als diamanten. Haar lippen waren zacht en warm en gaven mee onder zijn kus, en hij drukte haar stevige, jonge lichaam zo dicht tegen het zijne dat hij haar borsten duidelijk voelde. ‘Ik ben ook veel te lang weggeweest,’ mompelde hij.

Haar ogen waren mistig van begeerte toen ze haar hand over zijn borst liet glijden en om zijn erectie sloot. ‘Ik ben net zo ongeduldig als jij, maar we hoeven alleen maar naar het strand te zwemmen. Dan kunnen we weer samen zijn,’ zei ze met een zucht.

Hij beantwoordde de begroetingen van zijn broers en zussen met een zwaai en wist dat ze wel begrepen dat ze hem pas later te spreken zouden krijgen, veel later. Onder het geluid van hun aanmoedigende kreten en vrolijke gezang, met Puaiti nog steeds tegen zich aan geklemd, zwom hij naar de kust.

De open plek onder het bladerdak van de palmen was ver verwijderd van nieuwsgierige blikken. De vijver tussen donkere rotsen werd gevoed door een beekje, dat tussen de stenen door wegstroomde om zich bij een ander riviertje te voegen. Felgekleurde vogels fladderden boven hen rond, streken af en toe neer om te drinken, en vulden de lucht met hun melodieuze gekwinkeleer.

Hina’s hart klopte wild toen ze in die kathedraal van groen licht en muziek stonden. Puaiti was nog mooier dan hij zich herinnerde, maar nu ze alleen waren vond hij het niet erg om te wachten, naar haar te kijken en de begeerte te laten groeien, want dan zou het genot alleen maar nog groter zijn, en ze hadden nu alle tijd van de wereld.

Puaiti leek dat te begrijpen. Haar donkere blik verliet zijn gezicht geen moment toen ze de riem van zijn broek losmaakte en het linnen

langzaam liet zakken. Haar kleine handen streelden hem met bijna ondraaglijk zachte liefkozingsen.

Hina raakte met zijn vingertoppen haar bruine wang aan, volgde de tere lijnen van haar voorhoofd en jukbeenderen, haar volle lippen. Verder gleden ze, langs haar ranke hals, over haar schouders naar het dikke, natte haar dat bijna tot haar heupen reikte, zo zwart als de kostbare parels. De hibiscus die ze achter haar perfecte oor had gestoken, verspreidde een geur die de sfeer nog meer sensualiteit verschaftte.

Puaiti's ogen werden nog donkerder toen ze haar handen naar de knoop in haar felgekleurde sarong bracht en met één sierlijke beweging de stof rond haar blote voeten liet vallen. Ze keek hem van onder haar dikke, zwarte wimpers aan. 'Is Puaiti nog steeds mooi?' fluisterde ze. 'Begeer je haar nog steeds?'

Hina knikte stom, als gehypnotiseerd. Haar huid had een gouden glans, de ronding van haar heupen was in perfecte symmetrie met haar smalle taille, platte buik en rijpe borsten. De tepels waren donker en gezwollen en staken als exotische bloemen naar voren uit de gulden cirkels. Hij stak zijn handen uit en streekte ze zachtjes.

Ze kwam dicht bij hem staan en haar ogen waren mistig van verlangen toen ze haar hoofd naar achteren bracht bij zijn aanraking. Hina kon nauwelijks ademen toen zijn handen langzaam over haar buik naar de glinsterende driehoek van zwart haar gleden. Soepel gleden zijn vingers in haar warme kern en hij hoorde haar adem stokken van genot. Hij zakte op zijn knieën, trok haar heupen naar zich toe en kustte haar buik, half bedwelmd door haar muskusachtige geur en zijdezachte huid. Hij stak zijn tong bij haar binnen en proefde haar.

Met een kreun van verlangen boog ze haar heupen naar hem toe opdat hij haar zou nemen en dit moment tot een climax brengen op de manier waar ze al zo lang met een brandend verlangen op wachtte. Hina trok haar met zich mee op de grond, zijn begeerte net zo groot als de hare, en toen hij haar bevende dijen kustte, stelde ze zich voor hem open. Hij vlijde zich op haar neer, weerstond hun beider verlangen nog een seconde en gleed toen bij haar naar binnen. Eindelijk was hij thuis.

De warme nacht geurde naar de rook van het kampvuur waar ze zich omheen geschaard hadden. Hina hoorde de fluistering van de golven op het strand en het ruisen van de palmen in de zachte bries. Het waren de bekende en geliefde geluiden uit zijn jeugd en terwijl hij luisterde naar de gesprekken die rond het vuur kabbelden, trok hij Puaiti tegen zich aan. Hij wilde hier nooit meer weg.

‘Wanneer ga je met Puaiti’s vader praten?’ De bezorgdheid van een moeder om haar zoon stond in Oriata’s ogen te lezen.

Bij de gedachte aan Vainui was voor Hina de sfeer meteen bedorven, maar hij probeerde niettemin zelfvertrouwen uit te stralen. Vainui betekende ‘groot water’ en het stamhoofd deed die naam eer aan, want hij leidde de kano’s het verst uit op zee en dook het diepst naar de zwarte parels, waardoor hij zijn machtige positie op het eiland in stand kon houden. Hij was een man die vrees inboezemde en Hina zag het gesprek met angst en beven tegemoet. ‘Ik zal morgen om een onderhoud vragen.’

Oriata bekeek hem bedachtzaam en knikte toen. ‘Je bent een goede zoon en je hebt hard gewerkt. Vainui mag er trots op zijn dat je zijn dochter wilt huwen.’

Hina zag dat er zilver in haar lange haar zat en voelde zich bedroefd. Hij was te lang weggeweest. Om de sombere gedachten, die de vreugde van zijn terugkeer dreigden te overschaduwen, te verdrijven, wendde hij zich tot zijn grootmoeder Manutea. Haar haar was zo wit als het ijs in de Zuidelijke Oceaan, maar haar ogen flonkerden nog met het vuur van de jeugd. ‘Wilt u ons een verhaal vertellen?’ vleide hij.

‘Je hebt ze allemaal al zo vaak gehoord.’

Hina glimlachte, niet uit het veld geslagen door haar afwijzende toon. ‘Maar u vertelt ze zo graag,’ drong hij aan, ‘en het is zo lang geleden dat ik ze heb gehoord.’

Ze keek hem peinzend aan. Toen brak een glimlach door. ‘Dan zal ik je vertellen over het gouden geschenk dat mijn vader is kwijtgeraakt omdat mijn moeder werd verleid met gekleurd glas.’

Hina leunde op zijn gemak tegen de omgevallen boomstam en trok Puaiti tegen zich aan. Zijn grootmoeder wist dat juist dit verhaal voor hem van belang was, omdat het zijn blauwe ogen en de rode, druppelvormige moedervlek in zijn nek verklaarde.

‘Lang, lang geleden was er een mooie, jonge *wahini* genaamd Li-anni. Tahiti was toen nog een vredig eiland met weinig schepen en

nog minder zendelingen.’ Het ongenoegen over de huidige stand van zaken was op haar gerimpelde gezicht af te lezen voordat ze doorging. ‘Er arriveerde een schip, een mooi schip waarop veel belangrijke mensen voeren. Ze waren gekomen om het grote, stenen gebouw op de heuvel te bouwen, zodat ze naar de hemel konden kijken door eigenaardige dingen die ze telescopen noemden. Men zei dat ze wilden zien hoe de zon een deel van de hemel donker maakte, maar niemand begreep wat ze precies deden en waarom het zo belangrijk was.’

Het was stil geworden en zelfs de allerkleinsten waren rustig omdat Manutea erg boeiend kon vertellen.

‘Op dat schip voer ook een jongeman. Zijn naam was Jon.’ Ze stakte bij de ongewone naam, nam een slokje kokosmelk en ging door. ‘Hij was een knappe man met donker haar en ogen die de kleur hadden van de Tahitiaanse zee. En hier’ – ze wees met haar kromgetrokken vinger naar haar slaap – ‘had hij een rode vlek, alsof zijn bloed huilde, want de vlek had de vorm van een traan.’ Ze knikte alsof ze het zelf een treffende beschrijving vond. ‘Hij zag Lianni en ze werden verliefd. Lianni wist dat hij weer zou vertrekken, want dat gold voor alle mannen die op de schepen hierheen kwamen, maar ze nam er genoegen mee hem te beminnen voor zolang het kon, en ze waren net zo gelukkig als jij en Puaiti.’

Hina glimlachte naar haar. ‘Maar ik ga niet weg,’ zei hij. ‘Ik hoor hier thuis en zodra Groot Water toestemming geeft, gaan we trouwen.’

Je kon aan het gezicht van de oude vrouw zien dat ze daaraan twijfelde. ‘Laten we hopen dat je aanzoek zal worden aanvaard,’ zei ze zachtjes. ‘Voor Lianni en Jon was het een liefde die slechts kon duren tot zijn schip weer vertrok.’ Ze pauzeerde even en nam nog een slokje kokosmelk. ‘Op de laatste dag van zijn verblijf gaf hij Lianni een cadeau, een heel mooi cadeau, dat ze beloofde altijd te zullen bewaren. Ze wist niet waar het voor was, maar uit de beschrijving van mijn vader heb ik begrepen dat het waarschijnlijk een zakhorloge was. Het was rond, gemaakt van goud, met een flonkerende witte steen in het midden. Aan de zijkant zat een beugeltje waarmee je het kon openen en dan zag je dat er ook nog iets heel moois in zat.’

Ze liet haar stem dalen en iedereen boog zich naar haar toe. ‘Er zat een witte, ronde plaat in, met rondom gouden cijfers en twee piepkleine gouden wijzertjes, maar het mooiste waren de portretten die aan weerszijden geschilderd waren. Het waren de portretten van Jon

en Lianni.' Ze glimlachte alsof ze zelf herinneringen koesterde aan het buitengewone cadeau. 'Hij zag er knap en fier uit met zijn stoere gezicht en blauwe ogen, en de kunstenaar had zelfs de rode traan geschilderd, zodat meteen duidelijk was wiens portret het was en niemand zich zou kunnen vergissen. Lianni was uiteraard heel mooi, net zoals alle vrouwen in mijn familie.'

Hina glimlachte toen hij de kring rondkeek om te zien of iemand het waagde dat tegen te spreken. 'Je bent nog steeds mooi, Manutea.'

'Mijn haar had niet altijd deze kleur.' Er kwam een verre blik in haar ogen. 'Ik herinner me nog goed dat –'

Hina begreep dat ze van het verhaal dreigde af te dwalen en greep snel in. 'Hij is dus met zijn schip vertrokken en Lianni heeft het horloge gehouden. En toen?'

'Ze hilde vele tranen nadat hij was vertrokken, want ze had hem niet verteld dat ze zwanger was van zijn zoon, maar ze had in ieder geval het geschenk, dat ze aan de jongen kon geven wanneer hij oud genoeg was om te begrijpen hoe belangrijk het was.'

Ze zweeg even en staaarde naar de duisternis rond het kampvuur. 'Tahamma was een sterke baby die de ogen van zijn vader en net zo'n rode traan had. Lianni was een goede moeder en hield meer van Tahamma dan van haar eigen leven, maar een van de matrozen had een ziekte achtergelaten op Tahiti en vele leden van ons volk stierven eraan. Lianni lag op sterven toen ze haar tante, Tahani, smeekte de jongen naar een ander eiland te brengen voordat ook hij ziek zou worden. Ze liet Tahani beloven het horloge voor Tahamma te bewaren en goed te bewaken. Ze kon niet weten dat Tahani haar leven ervoor zou moeten opofferen.' Een onbehaaglijke stilte daalde neer over de luisteraars toen ze zagen dat er tranen in de ogen van de oude vrouw verschenen en over haar gerimpelde wang gleden. 'Tahani's echtgenoot, Pruhana, was een slechte man. Hij was verbannen omdat hij Tahani sloeg en omdat hij had geprobeerd het horloge te stelen, maar hij kwam midden in de nacht terug en toen heeft hij haar vermoord. Tahani moet hebben geweten dat hij zou terugkomen, want ze had het horloge aan haar broers in bewaring gegeven en Pruhana heeft het niet gevonden.'

Ze veegde de tranen weg en ging op de rieten mat wat makkelijker zitten. 'Tahamma kreeg het horloge op de dag dat hij met Solanni trouwde, maar mijn moeder begreep niet hoe belangrijk het geschenk

was en toen er een schip arriveerde en ze de flonkerende koopwaar van de koopman zag, heeft ze het horloge geruild voor een met nepstenen bezette dolk. Mijn vader was erg boos en heeft haar zes seizoenen verbannen. Ze leefde gedurende die tijd in grote angst, want ze moest helemaal in haar eentje wonen en mocht niet bij het dorpsvuur eten. Die maanden waren erg moeilijk voor haar, want ze had mij en mijn broer en niemand kon haar helpen. Mijn vader, Tahamma, heeft haar uiteindelijk vergeven, maar is zijn erfenis nooit vergeten en daarom vertellen we dit verhaal door aan elke nieuwe generatie. Ik denk dat hij hoopte dat het horloge door een speling van het lot ooit zou worden teruggebracht naar de plek waar het thuishoort.’

‘Het bestaat waarschijnlijk niet meer, na zo veel jaren.’

De oude vrouw keek naar Hina en schudde haar hoofd. ‘Ik denk dat het veel geld waard is en dergelijke dingen raken niet weg. Het is ergens, aan de overkant van de zee en wacht daar tot de getijden het zullen terugbrengen naar ons geliefde eiland. Op een goede dag zal het hier weer opduiken, dat weet ik heel zeker.’

Hina boog zijn hoofd opdat ze niet zou zien dat hij glimlachte. Zijn grootmoeder dacht dat ze de toekomst kon voorspellen, maar ze hadden geen enkel bewijs. Als het horloge inderdaad bestond, was het waarschijnlijk alleen maar een goedkoop souvenir dat in de legenden en mythen was uitgesponnen tot een kostbare schat. Dat ze het na al die tijd nog zouden terugvinden was net zo onwaarschijnlijk als dat je manestralen kon grijpen.

Kernow House, Watsons Bay, Sydney, oktober 1849

‘Frederick, waar zit je?’ Er lag een boze klank in Gertrude Collinsons stem toen ze haar vraag voor de derde keer herhaalde. ‘Frederick Cadwallader, ik weet dat je je ergens verstoppt. Kom ogenblikkelijk tevoorschijn.’

Freddy beseftte dat de kortaangebonden halfzus van zijn vader op het punt stond haar geduld te verliezen en kwam met tegenzin uit de kruipruimte die hij had ontdekt in de nu in onbruik geraakte speelkamer. Hij was er bij toeval op gestuit en de slim gemaskeerde zwaluwstaartverbinding in de lambrisering had zich zo soepel geopend als in een Arabisch sprookje. Hij had eerst niet naar binnen gedurfd,

want het was een smalle, donkere ruimte en zijn haar kwam meteen vol spinnenwebben te zitten, maar zijn moed was beloond en hij wist dat de schatten die hij had gevonden een piraat waardig waren.

‘Als ik boven moet komen, zwaait er wat,’ riep Gertrude bars.

Haastig schoof hij de buit diep de duisternis in, keek goed of de geheime deur weer helemaal dicht zat en holde de trap af. Het was een geweldig geheim en hij nam zich voor die avond alles nader te bekijken.

Zijn tante stond in de hal met haar armen over elkaar geslagen en een gezicht als een donderwolk. ‘Wat heb je nu weer uitgespookt? Je zit helemaal onder het stof. Moet je je broek zien, en je haar. En je gezicht!’ Ze greep zijn oor tussen haar duim en wijsvinger en hield hem op een afstand alsof ze bang was dat hij haar smetteloze grijze jurk vuil zou maken. Zo sleepte ze hem terug naar de trap. ‘Mijn broer en zijn vrouw komen vandaag terug uit Engeland. Kon je er niet een beetje op letten dat je niet vuil zou worden? Ga je onmiddellijk wassen en omkleden. Ze zullen nog denken dat ik niet voor je kan zorgen.’

Freddy wreef zijn oor toen hij met twee treden tegelijk de trap op holde. Hij wou dat zijn tante eens een ander deel van zijn lichaam zou straffen, want ze had al zo vaak aan zijn arme oor getrokken dat het zo onderhand ging uitstaan als een vaandel.

Toen hij water in een kom goot en het stof en de spinnenwebben wegwaste, dacht hij met weinig geestdrift aan de komst van het bezoek. Het huis had de afgelopen drie maanden volledig op zijn kop gestaan. Bouwvakkers, schilders en timmerlui hadden overal en nergens gewerkt, terwijl zijn moeder haar toevlucht had genomen tot haar zitkamer en zijn vader steeds meer tijd had doorgebracht op zijn kantoor in de stad. Tante Gertrude was een jachtige, nerveuze slavendrijver geworden die de dienstmeisjes, tuinmannen en staljongens van de vroege ochtend tot de late avond had laten werken aan de voorbereidingen voor het belangrijke bezoek. Maar hoe hard iedereen ook had gewerkt, het was nooit genoeg. Gertrude Collinson leek zich te hebben voorgenumen haar schoonzus te laten zien dat ze, ondanks het feit dat ze in de kolonie woonde, een huishouden net zo efficiënt kon bestieren als in Engeland.

Freddy vermoedde dat zijn moeder, Amelia, ontzag koesterde voor Lord en Lady Cadwallader, net zo goed als ze ontzag koesterde

voor Gertrude, en dat voorspelde weinig goeds, want Amelia kon erg plechtstatig doen – zoals die keer dat ze in Parramatta op bezoek waren bij gouverneur Fitzroy – en dat hield in dat hij zich nog beter diende te gedragen dan anders.

Hij trok de schone kleren aan die het dienstmeisje had klaargelegd, maakte zijn donkere haar nat en kamde het naar achteren. Het was helemaal niet leuk om elf jaar te zijn, vond hij. Alhoewel hij niet meer gebonden was aan de regels van de speelkamer, vond men hem nog steeds te jong om zelf beslissingen te nemen over wat er met hem gebeurde. Het bezoek van zijn oom luidde een nieuw begin in, een begin waar hij allesbehalve zeker van was, omdat hij straks met hen mee terug zou gaan naar Engeland. Zijn vader had hem ingeschreven bij een kostschool in Londen en hij zou de vakanties voortaan doorbrengen op het landgoed van de familie in Cornwall.

‘Als ik daar maar niet uit de toon val,’ mompelde hij voor zich uit. Zijn glimlach brak weer door toen hij besepte dat die toekomstplannen ook een groot voordeel hadden. Er zou een hele oceaan tussen hem en tante Gertrude zitten.

‘Frederick! Waar blijf je? Laat je moeder niet wachten.’

Met een zucht legde hij de kam neer, bekeek zichzelf in de spiegel en hoopte dat zijn kritische tante geen aanmerkingen op hem zou hebben. Weemoedig keek hij uit het met regendruppels bespatte raam naar de boomhut – zijn toevluchtsoord, zijn piratenschap en schatkamer –, een perfecte plek voor de schat die hij daarnet had ontdekt. Hij beefde van frustratie. Als Gertrude hem nog een paar minuten zou gunnen...

‘Frederick, kom onmiddellijk naar beneden.’

Met een kreun van wanhoop greep hij de hoge hoed en holde de kamer uit.

Zijn moeder, Amelia Cadwallader, zag er prachtig uit in een van de nieuwe japonnen die een naaister uit de stad had gemaakt naar het voorbeeld van de modeplaten die ze uit Londen toegestuurd hadden gekregen, maar het effect werd bedorven door haar nerveuze houding. Ze stond naast Gertrude, keek voortdurend om zich heen en draaide de opgerolde parasol in het rond terwijl ze zenuwachtig naar haar zoon glimlachte.

Gertrude bekeek hem van top tot teen en haar blauwe ogen ontging niets. Freddy stond in de houding en meed de pretlichtjes in zijn

vaders ogen, want anders zou hij in lachen zijn uitgebarsten en zou zijn tante hem weer bij zijn oor hebben gegrepen.

‘Ik neem aan dat ik dankbaar moet zijn dat je in ieder geval het spinrag hebt verwijderd,’ zei Gertrude streng, ‘maar je ziet er nog steeds uit als een ragebol. Ik weet waarachtig niet wat ik met je moet beginnen.’

Amelia wierp hem een meelevende blik toe en schreed toen de deur uit en de trap af naar de koets, waarbij haar wijde rokken en schouderbuisjes opbalden als de zeilen van een schip.

Freddy waagde het naar zijn vader te kijken toen ze in haar kielzog volgden en grinnikte toen Oliver Cadwallader naar hem knipoogde.

‘Je ziet er prima uit,’ zei Oliver zachtjes en hij lachte als een boer die kiespijn heeft toen hij aan zijn eigen strakke vest trok. Hij was achtenveertig, veel te dik, en had al heel wat grijs in zijn bruine haar en snor. ‘Let maar niet op je tante, zoon. Ze klinkt strenger dan ze is.’

Freddy was het daar niet mee eens, maar was zo verstandig dat niet te zeggen. Hij wou alleen dat zijn moeder het vaker voor hem opnam. Sinds Gertrude drie jaar geleden bij hen was komen wonen, was ze steeds minder aandacht aan hem gaan besteden en bijna een schim geworden van de moeder die altijd zo attent, gezellig en liefhebbend was geweest.

‘Mijn halfzus wil alleen maar een goede indruk maken op onze broer en zijn vrouw,’ ging Oliver op een kalme toon door, ‘maar ze zal snel genoeg merken dat Harry en Lavinia niets geven om uiterlijk vertoon.’

‘Vindt u het fijn dat uw broer komt, vader?’ Ze wachtten op de veranda tot Amelia in de koets was gaan zitten, waar haar wijde rokken een hele bank en een groot deel van de vloer in beslag namen.

Oliver glimlachte. ‘Natuurlijk. Ik heb Harry zo veel jaren niet gezien, en brieven geven nooit een volledig beeld.’

Dat kon Freddy niet weten, want hij had nog nooit een brief ontvangen. ‘Het lijkt me raar om een broer te hebben die je bijna nooit ziet. Al is dat nog altijd beter dan helemaal geen broer.’

Oliver hoorde blijkbaar hoe weemoedig dat klonk, want hij keek glimlachend op hem neer en gaf hem met zijn vuist een speels tikje tegen zijn kin. ‘Straks heb je je neef Charlie om dat gemis goed te maken. Maar vergeet niet, Freddy, dat het tussen broers niet altijd koek

en ei is. Broers kunnen ruziemaken en met elkaar op de vuist gaan, en de rivaliteit tussen hen kan soms hoog oplopen. Al was Harry een prima jongen toen we nog klein waren.' Hij staaarde in de verte. 'Ik heb hem erg gemist.'

'Wat staan jullie daar nou?' zei Gertrude bars. 'Schiet een beetje op.'

'Ja, schiet een beetje op. Ik zal nog kouvatten als ik hier zo blijf zitten,' zei Amelia bezorgd.

Freddy en zijn vader keken elkaar veelbetekenend aan. Het zou een lange dag worden.

Eveneens van Tamara McKinley:

Matilda's laatste dans
Storm over Jacaranda
Windbloemen
Zomerstorm
Onderstromen
Droomvlucht
Het land achter de horizon
De verre kolonie
Kind van de oceaan
Morgenrood

Derde druk, eerste in deze uitvoering, juni 2012

Oorspronkelijke titel: *Legacy*

First published in Great Britain in 2009 by Hodder & Stoughton,
an Hachette Livre UK Company

Copyright © 2009 by Tamara McKinley

The right of Tamara McKinley to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2010, 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagillustratie: © Shutterstock.com

Auteursfoto omslag: Jerry Bauer

Opmaak binnenwerk: V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 6408 8

ISBN e-book 978 90 261 6409 5

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.